

Rolnummer 741
Arrest nr. 75/94 van 13 oktober 1994

A R R E S T

In zake : de vordering tot schorsing van artikel 73, 2°, 3° en 4°, van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen, ingesteld door de Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters K. Blanckaert, L.P. Suetens, L. François, Y. de Wasseige en E. Cerehe, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de vordering

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 9 augustus 1994 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 10 augustus 1994, is een vordering tot schorsing ingesteld van artikel 73, 2°, 3° en 4°, van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 31 maart 1994, door de Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling, waarvan de kantoren gevestigd zijn te 1000 Brussel, Anspachlaan 65.

Bij hetzelfde verzoekschrift vordert de verzoekende partij eveneens de vernietiging van dezelfde norm.

II. De rechtspleging

Bij beschikking van 10 augustus 1994 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikking van 1 september 1994 heeft het Hof de dag van de terechtzitting bepaald op 15 september 1994.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de in artikel 76 van de organieke wet vermelde autoriteiten evenals aan de verzoekende partij en haar advocaten bij op 1 september 1994 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van de voorzitter in functie van 9 september 1994 is rechter J. Delruelle, wettig verhinderd, vervangen door rechter E. Cerexhe als lid van de zetel.

Op de terechtzitting van 15 september 1994 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. M. Uyttendaele en Mr. E. Maron, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij;
 - . Mr. P. Peeters, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers Y. de Wasseige en L.P. Suetens verslag uitgebracht;
- zijn de advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. De bestreden bepalingen

Titel IX van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen, met als titel « Bepalingen ter bevordering van de werkgelegenheid en vrijwaring van het concurrentievermogen », bevat een hoofdstuk II dat is gewijd aan de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen; dat hoofdstuk bevat een enkel artikel, namelijk artikel 73, waarvan 2°, 3° en 4° worden aangevochten.

Artikel 73 bepaalt :

« In de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1951, 14 februari 1961, 16 april 1963, 11 januari 1967, 10 oktober 1967, de koninklijke besluiten nr. 13 van 11 oktober 1978 en nr. 28 van 24 maart 1982, en de wetten van 22 januari 1985, 30 december 1988 en 26 juni 1992 worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° (...)

2° Er wordt een artikel 8 ingevoegd, luidende :

' Art. 8. § 1. De gemeenten of een groep van gemeenten moeten een plaatselijk werkgelegenheidsagentschap oprichten. Dit agentschap is, in samenwerking met de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, bevoegd voor de organisatie en de controle van activiteiten die men niet aantreft in de reguliere arbeidscircuits.

Het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap wordt opgericht in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk.

Om erkend te kunnen worden in het kader van dit artikel moet deze vereniging zonder winstoogmerk paritair worden samengesteld, enerzijds uit leden aangewezen door de gemeenteraad of de gemeenteraden in proportionaliteit tussen de meerderheid en de minderheid en anderzijds uit leden die de organisaties die zitting hebben in de nationale Arbeidsraad, vertegenwoordigen. De vereniging zonder winstoogmerk telt minstens 12 en hoogstens 24 leden. De gemeenteraad kan andere leden toevoegen met raadgevende stem. De Koning kan, voor de samenstelling van deze vereniging, nadere voorwaarden bepalen.

§ 2. Het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap staat in voor de administratieve organisatie van de in § 1 bedoelde activiteiten.

De kandidaat-begunstigde van een activiteit moet vooraf een aanvraag indienen bij het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap, waarin hij de te verrichten activiteit omschrijft.

Het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap oordeelt of deze activiteit toegelaten wordt in het kader van dit artikel.

De Koning bepaalt de voorwaarden en de nadere regels voor de indiening van de aanvraag en voor de te verlenen toestemming.

De Koning bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, het bedrag van de vergoedingen die de kandidaat-begunstigde van een activiteit moet betalen bij het indienen van een aanvraag bij het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap, evenals het bedrag dat de begunstigde van een activiteit moet betalen voor de uitoefening van een activiteit. De Koning bepaalt eveneens de wijze waarop de betaling geschiedt en aan wie de betaling ten goede komt.

§ 3. De activiteiten verricht in het kader van het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap mogen slechts uitgeoefend worden door een langdurig uitkeringsgerechtigde volledige werkloze of door een volledig werkloze die ingeschreven is als werkzoekende en het bestaansminimum geniet.

De Koning bepaalt wie beschouwd wordt als langdurig werkloze en welke categorieën van werklozen de voormelde activiteiten niet mogen verrichten. De Koning bepaalt welke categorieën van werklozen zich vrijwillig kunnen inschrijven bij een plaatselijk werkgelegenheidsagentschap.

De activiteiten verricht in het kader van het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap moeten, voor de

werkloze, het karakter behouden van een bijkomende activiteit. De Koning bepaalt het maximum aantal uren van activiteit dat door de werkloze verricht mag worden en de maximale uitkeringstoeslag die de werkloze mag ontvangen.

§ 4. De Koning bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, welke activiteiten die men niet aantreft in de reguliere arbeidscircuits, verricht mogen worden in het kader van het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap. Hij mag daarbij een onderscheid maken naargelang de kandidaat-begunstigde een natuurlijke persoon of een rechtspersoon is.

De werkloze wordt voor de activiteiten die hij verricht in het kader van het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap, niet aangeworven met een arbeidsovereenkomst.

Voor de uren van activiteit ontvangt de werkloze een uitkeringstoeslag waarvan het bedrag en de wijze van uitbetaling wordt bepaald door de Koning.

§ 5. De in dit artikel bedoelde werkloze wordt door de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening verzekerd tegen arbeidsongevallen volgens de voorwaarden en de regels bepaald door de Koning.

§ 6. De Koning bepaalt de voorwaarden en de wijze waarop tegemoetgekomen wordt in de oprichting en de werking van het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap.

Deze tegemoetkoming wordt verleend door de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening.

Deze tegemoetkoming evenals de administratiekosten van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, verbonden aan deze tegemoetkoming en aan zijn opdrachten in het kader van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen, zijn ten laste van een specifiek begrotingsartikel opgenomen in de begroting van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening en worden gedekt door het bedrag bestemd voor de financiering van de administratieve omkadering van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen.'

3° Er wordt een artikel 9 ingevoegd, luidende :

' Art. 9. De plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen opgericht overeenkomstig de bepalingen van artikel 79, § 2, van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, blijven de opdrachten bepaald in artikel 8 uitoefenen tot hun vervanging door een plaatselijk werkgelegenheidsagentschap opgericht overeenkomstig ditzelfde artikel 8. Deze vervanging moet ten laatste geschieden op de datum die door de Koning bepaald zal worden.'

4° Er wordt een artikel 10 ingevoegd, luidende :

' Art. 10. De Koning bepaalt de datum waarop artikel 8 in werking treedt. ' »

IV. *In rechte*

- A -

A.1. Vier middelen worden als ernstig voorgesteld door de verzoekende partij ter ondersteuning van de vordering tot schorsing.

A.1.1. In het eerste middel wordt de schending aangeklaagd van artikel 6, § 1, IX, P en 2°, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980, gewijzigd bij de wet van 8 augustus 1988. Deze laatste heeft de gewestbevoegdheid inzake tewerkstelling aanzienlijk uitgebreid door aan de gewesten « een volledige bevoegdheid inzake arbeidsbemiddeling te verlenen, ongeacht of het om werklozen gaat of niet, en

inzake wedertewerkstelling van de werklozen ».

De plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen, die geregeld worden door de bestreden bepalingen, behoren tot die gewestaangelegenheden; bovendien « is het feit dat de door de bestreden bepaling beoogde werklozen hun statuut van werkloze behouden en dat de erdoor beoogde activiteiten slechts aanvullend zullen kunnen worden uitgeoefend irrelevant wat de bevoegdheidsverdeling betreft ».

A.1.2. In het tweede middel, dat in ondergeschikte orde wordt aangevoerd, wordt de schending aangeklaagd van artikel 6, § 3bis, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 : aangenomen dat artikel 73 van de wet van 30 maart 1994 tot de bevoegdheid van de federale Staat behoort, dan heeft het door die voormelde bijzondere bepaling voorgeschreven overleg niet plaatsgehad.

A.1.3. In het derde middel wordt de schending aangeklaagd van artikel 162, laatste lid, van de Grondwet en van artikel 6, § 1, VIII, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Krachtens die bepalingen behoort de aangelegenheid van de verenigingen van gemeenten tot de uitsluitende bevoegdheid van de gewesten, met inbegrip van wat de bepaling van de gevallen betreft waarin verscheidene gemeenten zich kunnen verenigen. Door de machtiging te verlenen om zich te verenigen om een plaatselijk werkgelegenheidsagentschap op te richten, doet de betwiste bepaling derhalve afbreuk aan de gewestbevoegdheid.

A.1.4. In het vierde middel wordt de schending aangeklaagd van artikel 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Doordat de betwiste bepaling aan de gemeenten een opdracht van algemeen belang toevertrouwt, uit te oefenen via een plaatselijk werkgelegenheidsagentschap, onttrekt zij de door het agentschap gestelde handelingen aan het toezicht van de gewesten « zonder dat de federale Regering enig specifiek toezicht dienaangaande heeft ingevoerd ».

A.2. Wat het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, doet artikel 73 van de wet van 30 maart 1994 afbreuk aan de gewestprerogatieven inzake arbeidsbemiddeling en wedertewerkstelling van werklozen. Het zal tot gevolg hebben dat een parallel stelsel voor de terugdringing van de werkloosheid wordt ingevoerd dat « de verschillende initiatieven die door de verzoekende partij op dat gebied werden genomen dreigt 'kort te sluiten' ». Het nadeel is des te ernstiger daar, gelet op de koninklijke uitvoeringsbesluiten, « het stelsel tot gevolg heeft dat ambtshalve binnen de werkingssfeer ervan alle uitkeringsgerechtigde volledig werklozen zullen vallen die sinds ten minste twee of drie jaar werkloos zijn en dat die hiermee zonder meer uit de door de verzoekende partij ingevoerde stelsels voor de terugdringing van de werkloosheid worden verwijderd »; bovendien biedt artikel 79, § 4, van het koninklijk besluit van 25 november 1991, gewijzigd op 10 mei 1994 -dat voorziet in de schorsing van de inschrijving wanneer een door een gewest georganiseerd reïntegratieprogramma wordt gevolgd - geen volledig antwoord op dat probleem, in zoverre het slechts toepasselijk zal zijn op de werklozen die reeds ingeschakeld zijn in een programma voor herintegratie dat door een gewest wordt georganiseerd.

Tenslotte zullen de 1.300 miljoen die in 1994 en 1995 zijn uitgetrokken voor de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen in geval van vernietiging van de bepaling door het Hof weggegooid geld zijn geweest en dit zowel ten koste van de Staat als van de Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling : wat het door de verzoekende partij geleden nadeel betreft zou een ander gebruik van dat bedrag tot een merkelijke verbetering van het tewerkstellingsbeleid hebben kunnen leiden door aldus de haar op dat gebied toegewezen opdracht te vergemakkelijken.

De memorie van de Ministerraad

A.3. Wat de ontvankelijkheid betreft toont de verzoekende partij niet aan dat haar rechtssituatie door de bestreden norm ongunstig zou kunnen worden geraakt; het stelsel bestaat sinds 1987, zonder dat vaststaat dat de wijzigingen die erin worden aangebracht als zodanig de verzoekende partij nadeel berokkenen. Bovendien wordt die slechts onrechtstreeks geraakt, aangezien alleen het gewest de bevoegdheden bezit waaraan afbreuk zou zijn gedaan.

A.4.1. Wat de ernst van het eerste middel betreft moet artikel 6, § 1, X, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 in zijn geheel worden gelezen, met inbegrip van het tweede lid. Bijgevolg is de gewestbevoegdheid beperkt tot de personen die zowel in dienst worden genomen met een arbeidsovereenkomst als niet werkloos blijven. Die twee kenmerken ontbreken in het stelsel van de plaatselijke werkgelegenheids-

agentschappen, temeer daar het slechts om accessoire en occasionele activiteiten gaat die niets te maken hebben met het gewone begrip van arbeidsbemiddeling of wedertewerkstelling.

Noch in de parlementaire voorbereiding, noch door de Raad van State, noch in de rechtsleer wordt de federale bevoegdheid betwist inzake plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen; die wordt verantwoord op grond van het arbeidsrecht en het sociale-zekerheidsrecht, meer bepaald de werkloosheidsreglementering.

A.4.2. In ondergeschikte orde blijven de eventuele gevolgen van het stelsel van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen voor de gewestbevoegdheden marginaal en moeten zij worden beschouwd als noodzakelijk voor de coherente en doeltreffende uitoefening van de federale bevoegdheden inzake werkloosheid.

In zeer ondergeschikte orde zouden de impliciete bevoegdheden van de federale Staat verantwoorden dat die, om de federale aangelegenheden van de werkloosheid en het arbeidsrecht te regelen, maatregelen kan nemen die inbreuk maken op aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de gewesten behoren.

A.5. Wat de ernst van het tweede middel betreft is artikel 6, §3bis, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 niet toepasselijk gelet op het feit dat de bestreden bepalingen tot de uitsluitende bevoegdheid van de federale overheid behoren, om de in A.4.1 ontwikkelde redenen.

A.6. Wat de ernst betreft van het derde middel beoogt artikel 6, § 1, VIII, 1°, geïnterpreteerd in het licht van artikel 162 *in fine* van de Grondwet, slechts de verenigingen van gemeenten die zijn opgericht met het oog op het beheren van welbepaalde gemeentebelangen; de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen vormen geen aangelegenheid van gemeentelijk belang maar een aangelegenheid van algemeen belang die tot de federale bevoegdheid behoort; het komt die overheid toe de voorwaarden te bepalen en de wijze waarop de gemeenten zich kunnen verenigen om dergelijke agentschappen op te richten.

A.7. Wat de ernst van het vierde middel betreft vormen de door de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen gestelde handelingen, handelingen van de gemeentelijke overheden, in ruime zin opgevat, die zich derhalve niet aan het toezicht van de gewesten onttrekken; gesteld dat een dergelijke ruime interpretatie van het begrip gemeentelijke overheden niet in aanmerking wordt genomen, dan komt het het gewest toe, wanneer geen specifiek, door de federale overheid georganiseerd toezicht voorhanden is, aan zijn toezicht de door de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen gestelde handelingen te onderwerpen.

A.8.1. Wat het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft toont de verzoekende partij niet aan dat de wijzigingen die door de bestreden bepalingen in het bestaande stelsel van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen zijn aangebracht - en niet het reeds bestaande stelsel - haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zouden kunnen berokkenen.

A.8.2. Overigens vormen de bestreden bepalingen geen programma voor de terugdringing van de werkloosheid maar een regeling van de tewerkstellingsmarkt, die via artikel 79, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 25 november 1991 de mogelijkheid openlaat, voor de werkloze, om aan de door de gewesten uitgewerkte programma's voor herintegratie deel te nemen.

A.8.3. Het financiële verlies dat de Staat zou lijden, onrechtstreeks ten koste van de verzoekende partij, wordt betwist, zowel wat de realiteit ervan betreft - het stelsel levert immers bepaalde ontvangsten op voor de Staat - als vanwege het feit dat het de verzoekende partij niet toekomt de bestemming van de financiële middelen van de federale overheid te beoordelen.

A.8.4. Tenslotte beklemtoont de Ministerraad, onder verwijzing naar de belangenafweging, de negatieve gevolgen die een eventuele schorsing van de betwiste bepalingen zou hebben zowel voor de betrokken werklozen, de gebruikers en de Staat als voor de gemeenten en de uitvoeringsinstanties, die reeds met name menselijke en financiële middelen hebben ingezet, om de inwerkingstelling van die bepalingen te verzekeren.

Die nadelen zijn omvangrijker dan het « niet bestaande, hypothetische beweerde nadeel of het nadeel waarvan de ernst of het moeilijk te herstellen karakter niet werd aangetoond ».

- B -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.1. Aangezien de vordering tot schorsing ondergeschikt is aan het beroep tot vernietiging, moet de ontvankelijkheid van het beroep - inzonderheid het wettelijk vereiste belang bij het instellen ervan - reeds bij het onderzoek van de vordering tot schorsing worden betrokken.

De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

De Ministerraad betwist dat de aangevochten bepaling de situatie van de verzoekende partij ongunstig en rechtstreeks kan raken.

Krachtens het koninklijk besluit van 16 november 1988 heeft de Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling, de verzoekende partij, tot taak, voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, de tewerkstellingsmarkt te organiseren en er het beheersbeleid voor te bepalen. Uit het beperkte onderzoek waartoe het Hof in het kader van de vordering tot schorsing is kunnen overgaan, blijkt dat de situatie van de verzoekende partij rechtstreeks en ongunstig kan worden geraakt door een bepaling die de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen regelt, met name omdat die bepaling aan het stelsel een bindend karakter verleent.

Uit het beperkte onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging waartoe het Hof in het kader van de vordering tot schorsing is kunnen overgaan, blijkt niet dat het beroep tot vernietiging - en dus de vordering tot schorsing - niet ontvankelijk moet worden geacht.

Ten gronde

B.2. Naar luid van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof dient aan twee grondvoorwaarden te zijn voldaan opdat tot schorsing kan worden

besloten :

- de middelen die worden aangevoerd moeten ernstig zijn;
- de onmiddellijke uitvoering van de bestreden maatregel moet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

Daar de twee voorwaarden cumulatief zijn, leidt de vaststelling dat één van die voorwaarden niet is vervuld tot verwerping van de vordering tot schorsing.

B.3.1. De verzoekende partij voert in de eerste plaats als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de bestreden bepalingen dermate inbreuk maken op de « gewestelijke prerogatieven inzake plaatsing van de werklozen en hun wedertewerkstelling, die twee fundamentele bevoegdheden van de verzoekende partij vormen », dat de onmiddellijke uitvoering ervan de programma's tot terugdringing van de werkloosheid die door de verzoekende partij zijn genomen onvermijdelijk zal « kortsluiten », zodat het door haar gevoerde en te voeren beleid op dat gebied teniet zal worden gedaan.

B.3.2. Al heeft de verzoekende partij aangewezen welke de « talrijke belangrijke programma's (zijn) met het oog op de terugdringing van de werkloosheid » die zij in werking heeft gesteld, zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepaling van die aard zou zijn « dat het beleid dat zij ter zake voert en moet voeren, teniet wordt gedaan ». De bewering dat de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen « het optreden van de werkzoekende nutteloos ingewikkeld dreigen te maken » bewijst niet dat die agentschappen en de stelsels ter terugdringing van de werkloosheid die door de verzoekende partij zijn ingevoerd, in de praktijk niet naast elkaar kunnen bestaan; de bestreden bepalingen beletten niet dat de betrokken volledig werklozen deelnemen aan programma's tot reïntegratie die door de gewesten zijn opgezet.

B.4.1. De verzoekende partij voert als nadeel ook aan de uitgave van 1.300 miljoen, waarin een koninklijk besluit van 10 mei 1994 voorziet voor de financiering, in 1994 en 1995, van de administratieve omkadering van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen : ingeval het Hof artikel 73 van de wet van 30 maart 1994 vernietigt, zou die som een « zuivere verliespost » zijn, hetgeen zowel nadeel zou berokkenen aan de federale Staat als - onrechtstreeks - aan de

verzoekende partij, aangezien zij verstoken zou zijn van de gunstige weerslag op de tewerkstelling van andere initiatieven waarvoor die som op doeltreffende wijze had kunnen worden aangewend.

B.4.2. Om het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen, kan een gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling zich niet beroepen op het nadeel dat de federale overheid in voorkomend geval bij een vernietiging van de bestreden maatregelen zou lijden.

Overigens waarborgt de eventuele schorsing van de bestreden maatregelen niet dat de bedoelde gelden zullen dienen om andere programma's door de gewesten te laten opzetten.

B.5. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat één van de twee voorwaarden vereist bij artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 niet is vervuld. De vordering tot schorsing moet dan ook worden verworpen.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de vordering tot schorsing.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 13 oktober 1994, door de voormelde zetel, waarin rechter K. Blanckaert voor de uitspraak is vervangen door rechter H. Boel, overeenkomstig artikel 110 van de voormelde wet.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior